

реалности, а те не винаги са ни подвластни.

Подобен пример е проучването на това съкровище. Намерено е през 1967 г. и след съвсем краткото му публикуване в Бюлетина за монетните съкровища от Тодор Герасимов (1969 г.)² и от Елена Бацова, уредник в Сливенския музей (1973)³, то стана известно на учените.

Някъде по това време, след срещата ми си проф. Т. Герасимов в Нова Загора през май 1973 г., където се състоя годишната археологическа конференция (аз бях уредник в местния музей), бе формулирана темата на моята кандидатска дисертация "Монети и монетно обръщение в Източна България 1081-1261 г." Детайлното проучване на това съкровище и използване на данните му в дисертацията бе повече от задължително. Но се случиха събития, които попречиха на това ми намерение. За хронологията на събитията не съм много сигурен, но те се свеждат до следното: Най-напред бе извършена кражба на монетите от музея, които по едно чудо се върнаха, може би не всички, но все пак се върнаха. Невъзвратимото бе, че Елена Бацова, завеждащ отдел археология в Сливенския музей, която отговаряше и за нумизматичния фонд, скоропостижно почина от рак, твърде млада, доколкото си спомням на около 40 годишна възраст. Остави малко дете сираче.

Но животът, както се казва, продължава и във връзка с отпътуването ми от Нова Загора (бях поканен на работа в новосъздадения Филиал на АИМ в Шумен) стана наложително да прегледам монетите от съкровището. Обстановката в музея бе травмирана от тези събития и аз не хранех особени надежди. Прие ме директорът на музея Панайот Митев, когото не познавах, а той още по-малко мен (уредник с година-година и половина стаж в градския музей на Нова Загора). Др. Митев обаче прояви разбиране и след като ме изслуша, се разпореди да ми се даде достъп до съкровището. Това, което успях да документирам в рамките на един работен ден без каквито и да е технически средства (освен молив и химикалка), бе включено в каталога на моята дисертация, а по-късно и в книга. Сега, разбира се, констатирам редица пропуски и грешки.

По съществено то бе, че аз формулирах хипотезата, че след като това съкровище, укрито най-рано в началото на XIII в., включва златни монети с името на Йоан II Комнин (1143-1118), но с видимо провинциален и имитативен произход, то те биха могли да се датират след 1203 г. и да се свържат с монетосеченето на наследниците на Византия след завладяването на Константинопол от кръстоносците⁴. За доказването на тази хипотеза бе необходимо детайлно документиране